

Referat fra turen til Bagaciu oktober 2013 "Projekt helbredstilstand"

Med på turen var Læge Cheme Andersen og Laila Christensen

Formålet med turen var, at få et overblik over de ældres sundhedstilstand i Bagaciu.

For god ordens skyld skal jeg lige gøre opmærksom på, at alle der er blevet undersøgt af Cheme har givet samtykke til, at deres helbreds oplysninger må offentliggøres.

Cheme har skrevet en rapport om turen og om hver enkelt patient, derfor vil jeg ikke gå i detaljer om hvert enkelt besøg.

Kort om Cheme kan jeg fortælle jer, at han 34 år og har sine rødder i Tibet, men han har boet i Danmark siden han var 2 år.

Da vi jo allerede kommer i en del hjem i Bagaciu, var det mest logisk, at vi begyndte med at tilbyde vores nuværende brugere et tjek hos Cheme. Alle tog imod tilbuddet (der var dog 3 vi ikke kunne træffe hjemme) og allerede det første sted vi besøgte, fik Cheme sit første medlem af sin fan klub, en fan klub som hver dag voksende med adskillige medlemmer, den eneste der ikke ville være medlem var en lille pige, der absolut ikke brød sig om læger.



Typisk foregik besøgende ved, at Cheme spurgte ind til de ældres helbred, læste deres journaler, tjekkede deres medicin og undersøgte dem. Derefter kom han med hans konklusion, han ændrede ikke på deres medicin, (på nær et enkelt sted, hvor der blev indtaget en livsfarlig cocktail af smertestillende), men kom med anbefalinger til, hvordan tingene kunne gøres anderledes og bad dem gå til deres egen læge. Han kom med anbefalinger til forbedringer i hjemmet så de ældre ikke så nemt kunne komme til skade. Han afstedkom også, at der flere steder blev ryddet op i for gammelt medicin eller forkert opbevaret medicin.

Cheme skal have stor ros for sit arbejde, han gav sig god tid til sine patienter, han behandlede dem værdigt, og når der skulle afleveres dårligt nyt blev det gjort på en varm, pæn og meget omsorgsfuld måde, selv de steder hvor der var brug for, at "skælde" lidt ud, blev budskabet afleveret med stor respekt for det enkelte menneske.



På plejehjemmet oprettede vi en lille klinik, hvor de der var raske nok til det, kunne komme op og få et tjek, resten besøgte vi i deres eget hjem.

Jeg tror ikke, vi havde været i Bagaciu i mange timer før alle kendte til den "kinesiske" doktor, som Cheme lyn hurtigt blev døbt, rigtigt mange ville gerne have besøg af ham, hvilket naturligvis ikke kunne lade sig gøre, der var dog nogle stykker der fik sneget sig ind af bagvejen og fik et tjek. Men da de først begyndte, at komme ind i haven og spørge efter ham, måtte vi slå bremserne i, et sted måtte stakkels

Cheme have fred.

For mig var det en helt ny måde, at være i Bagaciu på, for en gangs skyld kunne jeg sidde på bagerste række og bare observere, denne gang var jeg ikke det jagede vildt, og det lærte jeg en masse af. Jeg viste godt, at folk var syge men jeg måtte desværre også konstatere, at flere af dem var mere syge end forventet.

Det var vigtigt for os, at få så mange som muligt til, at bakke op om projektet, derfor aflagde vi præsten og hans kone et besøg, de syntes rigtigt godt om ideen og gav os der fulde støtte.

Vi besøgte borgmesteren også han syntes vældigt godt om ideen, og gav os sin fulde støtte. Han fortalte, at der skulle bygges en ny lægeklinik i Bagaciu, men at det først blev om 2 år, kommunen har pt. ingen penge. Han havde modtaget en klage fra 2 beboere i Bagaciu over, at vi ikke ville hjælpe dem, den ene har aldrig bedt om hjælp, den anden er vores højtråbende sigøjner veninde. Ingen af disse klager kan hidse mig op, hvis man mener man har brug for hjælp må man komme til os, og ikke til borgmesteren. Borgmesteren er godt klar over, at der er stor utilfredshed med lægen i Bagaciu. Borgmesteren spurgte om han måtte få en liste over hvilke borgere vi hjælper/har hjulpet, dette har jeg sagt ja til, og vil ved næste besøg bede ham om en liste over hvilke borgere der ikke modtager pension/social hjælp. Jeg ville gerne have haft en snak med ham om, at få huslejen sat ned på nogle af vores brugere, dette valgte jeg, at vente med til næste gang idet det denne gang var mere vigtigt, at få et samarbejde i gang.

Planen var, at jeg skulle mødes med Cees, mens jeg var i Bagaciu, men han blev desværre nødt til at rejse hjem dagen før vi kom. Cees er fra Holland han kommer et par gange om året til Bagaciu med nødhjælp. Men de lykkedes mig, med Susi's hjælp, at få holdt et telefonmøde med Cees. Jeg fortalte ham om vores projekt og han syntes rigtigt godt om det, aftalen med Cees er blevet, at vi informerer hinanden om, hvad vi går og laver i Bagaciu og hjælper hinanden hvis vi kan.

Cees havde lige været med tøj, så Susi spurgte om jeg ikke ville holde åbent et par timer, dette sagde jeg ja til, så mens Andreea og Cheme havde travlt i konsultationen, passede jeg butikken sammen med 2 af pigerne fra Bagaciu. Det er det vildeste jeg nogensinde har været med til aldrig har der været så mange mennesker i vores lille butik på en gang.

Det var ikke planen, at der skulle deles penge ud denne gang og jeg havde ingen penge med til



det formål, men nogle gange må man handle hurtigt, hos Varga Vilma var tingene helt tossede, det eneste de havde at leve af var kartofler, og vi fik fortalt, at de den sidste uge kun havde levet af kogte kartofler. I Vilma's hus bor 3 personer, Vilma hendes retarderede barnebarn og dennes datter på 12 år. Alle 3 viser tydelige tegn på underernæring, barnebarnet er 34 år omkring 160 i højden og vejer, hold fast 28 kg. Cheme bad om lov til at se deres køleskab, det indeholdt 2 plastposer med et eller andet i hvad ved jeg ikke, så indeholdt det edderkoppespind, mug og en masse skimmelsvamp, det var decideret livsfarligt, at spise noget

som helst der havde været opbevaret i dette køleskab. Historien er lidt mere indviklet end som så, men det endte med, at vi købte et nyt køleskab til dem, noget sundt og nærende mad, vitamin

piller, rengøringsmiddel og diverse produkter til personlig hygiejne. Læs hele historien om Vilma og hendes familie på vores hjemmeside. I klikker blot på billedet af hende.

Jeg har mange gange hørt historien om, hvorfor foreningen blev startet, men har aldrig med egne øjne set hvorfor, det fik jeg mulighed for denne gang.

Susi fik arrangeret, at vi kunne komme ind og se hospitalet, som I måske nok husker var jeg en tur der inden i april måned, da Moise var syg.

Vi blev mødt af hospitalets vicedirektør, der skulle være den der viste os rundt. Det første sted hun viste os, var lige præcis det undersøgelses rum hvor jeg havde været med Moise og det første syn vi mødte var den sygeplejerske der var der ved mit første besøg, jeg må ærligt indrømme, at gensynet fik det til, at løbe mig koldt ned af ryggen. Men hvis jeg troede, at jeg havde set det værste så skulle jeg meget hurtigt blive meget klogere.

Vi startede med en tur rundt på det almindelige hospital, vi så operations stuen, og diverse sengestuer, og jeg kan betroe jer, at det at ligge på gangen på et dansk hospital er den rene luksus, her var det tæt på, at de lå 2 i en seng. Nogle steder lå de så tæt, at patienterne kun kunne stige ud af sengen til den ene side, prøvede de til den anden side landede de i naboens seng. Vi fik lov til at se det hele, vi var med inde og se en ældre dame få behandlet et ben fyldt med store åbne sår. Føde stuen var også et kapitel helt for sig selv, her var 2 føde lejer, de stod lige ved siden af hinanden, og der var ingen afskærmning mellem dem.

Undskyld mit sprog, men hvis det skal beskrives meget kort, så er det hele noget gammelt l...

Den sidste del af turen gik tik psykiatrisk afdeling, ALDRIG i mit liv har jeg set noget lignende. Der er 2 åbne afdelinger, en for mænd og en for kvinder, på begge afdelinger har patienterne lov til, at gå ud i haven og bevæge sig frit omkring. Mødet med disse afdelinger var et voldsomt chok, de forhold de bor uden er helt ubeskrivelige. De skal dog siges, at patienterne på de åbne afdelinger har mulighed for, at komme lidt væk, de har et meget fint aktivitesrum/bibliotek.

Men igen, hvis vi troede vi havde set det værste af det værste, måtte vi tro om igen. Mødet med de lukkede afdelinger er nærmest ubeskrivelige. Der er 110 patienter på hver afdeling, 110 mænd og 110 kvinder. Til at tage sig af de 110 patienter er der 2 stk. plejepersonale, der er ingen form for aktivering, ingen tilbud om behandling. De bor på sovesale med 25-30 senge i hvert rum, der er senge overalt, de sover hoved og røv hver anden. De fik frokost mens vi var der, maden blev lavet i et fælles køkken et stykke fra afdelingen, det blev transporteret uden at være dækket over og patienterne fik det serveret i metal skåle. Der var nogle få "heldige" patienter, de havde fået fat i et nat bord, ellers var der ikke noget der lignede privatliv. Der var en enkelt mulighed for, at få lidt frisk luft, den bestod af en lille overdækket gård på ca. 20m², her var en høj mur man ikke kunne se over og for oven var den lukket med noget tråd hegn. Sengetøjet har nok ikke været vasket i år og stanken fra badeværelset og toilettet var, ja jeg ved ikke hvad jeg skal sige, den var bare ubeskrivelig.

Jeg spurgte vicedirektøren, om hvor lang tid de i gennemsnit var indlagt, svaret hertil var, de kommer an på hvor længe man lever. Den der havde været der længst havde været der i 40 år, hvis man overlever 40 år i det hul, så må man være lavet af et helt særligt stof.

Vores besøg på hospitalet sluttede med et besøg hos direktøren. Både vicedirektøren og direktøren var søde og venlige mennesker og ingen tvivl om, at de gør hvad de kan for de midler de har. De fortalte os, at de mangler penge fordi de har svært ved, at få betalingen fra staten.

Vi ved fra beboerne i Bagaciu, at de skal have bestikkelse med når de skal på hospitalet, og Cheme prøvede flere gange, at få dem til at indrømme at dette fandt sted, men forgæves.

Den aften da jeg lå i min seng, i mit dejlige værelse med mit dejlige nyvaskede sengetøj og prøvede, at få billederne til at forlade mit hoved, tænkte jeg ved mig selv, at en dag er det måske en af vores ældre der sidder der, en tanke der er så skræmmende, at det gør ondt. Som timerne gik og søvnen ikke rigtigt ville komme, lavede jeg en aftale med mig selv, så længe jeg er formand for denne forening og så længe jeg kan tygge smør, så vil jeg gøre ALT hvad der står i min magt for, at forhindre, at nogen af "mine" ældre skal ende deres dage på hospitalet i Tarnaveni, og jeg håber, at der er rigtigt mange af jer derude der har det lige som jeg.

Jeg har det sådan, at jo mere jeg ser af de her ting, jo mere brænde bliver der lagt på mit indre bål, jeg ville så gerne have vist jer billeder af dette uværdige sted, havde vi spurgt havde vi nok også fået lov til at tage nogle, men det var bare så upassende at spørge.

Jeg får en helt uimodståelig lyst til, at kontakte en eller anden menneske rettigheds organisation, for jeg kan ikke andet end at tænke, her er alle menneskerettigheder overtrådt, igen det kan ikke være rigtigt at man i et EU land i 2013, skal "opbevares" i noget der mest af alt ligner en KZ lejer.

Alt i alt, har denne tur været en succes. Succes er måske et mærkeligt ord at bruge når man har set det vi har set, men turen har åbnet vores øjne for en masse ting.

Vi har fået bekræftet de bange anelser vi har haft omkring sundhedstilstanden i Bagaciu. Vi har fået bekræftet, at der findes rigtigt mange deprimerede mennesker i Bagaciu. Vi har fået bekræftet, at rigtigt mange af vores ældre er mere syge end antaget. Vi har fået bekræftet, at der er mennesker i Bagaciu, der rent faktisk er underernærede. Vi har fået bekræftet, at lægetilbuddet i Bagaciu er lig med nul.

Jeg ville så gerne have kunnet komme hjem og sige, at vi havde en fin tur, at det var hyggeligt, og



at vi ingen grund har til bekymring. Det kan jeg desværre ikke, tværtimod der er masser af gode grunde til at være bekymrede. Da vi rejste hjem i september, havde jeg en fornemmelse af, at Rusalim, vores bruger med de 4 hjerneblødninger, som lægerne havde opgivet, var i stand til at kommunikere. Det viste sig, at jeg havde ret, han er i stand til at kommuniker, og endda med meget simple værktøjer. Hjemmefra havde jeg lavet 2 kort til ham, et ja kort og et nej kort som Rusalim uden problemer fandt ud af at bruge, og som har givet hans liv helt ny mening, han er nu i stand til, at give udtryk for hvad der sker inde i ham,

han fik også en kørestol så han kan komme omkring, og miraklet var, at han rent faktisk kunne køre den selv. Historien om Ruslalom er dybt bekymrende, hvorfor er det lille mig, en regnskabsassistent fra lille Danmark, der ikke ved noget som helst om følger af hjerneblødninger, hvorfor er det mig, der skal opdage, at han på et eller andet plan virker inden i, hvorfor har lægen

ikke opdaget det: Jeg kan betro jer, at da Rusalim løftede sine arme og gav mig et kram og fik klemte ordene "bliv her" ud af sin mund, og da tårerne trillede ned af hans kinder, da jeg sagde farvel og han igen bad mig blive, der gik det for alvor op for mig, at der er læger i Rumænien der er totalt ukompetente, og burde, ja jeg ved ikke rigtigt hvad de burde, måske skulle de bare finde sig et andet job, så ødelægger de da ikke andre menneskers liv.



Inden Cheme og jeg forlod Bagaciu, havde vi truffet en beslutning, der er så meget brug for det her projekt, at det SKAL fortsætte. Næste gang skal det gøres større, der skal en læge med derned igen (Cheme har sagt ja) en sygeplejerske (Cheme's kæreste har sagt ja) og en

fysioterapeut eller ergoterapeut.

Vi SKAL skaffe de penge det koster at komme af sted, det er så forbandet vigtigt, og jeg vil bede jer alle sammen om at støtte op om det så godt I kan, sidder I inde med ideer der kan skaffe os nogle flere kroner i kassen, så lad mig høre om det intet er for skørt eller for småt, hver en kroner tæller.

I Cheme har jeg fundet en god medspiller og på turen har vi arbejdet på, et syntes vi selv et fantastisk projekt, lige nu kan jeg ikke fortælle jer hvad det handler om, fordi det kræver at der bliver lagt et større puslespil, og der mangler nogle meget vigtige brikker, men hvis det lykkes, bliver det stort.

En kæmpe stor tak skal lyde til Andreea for hendes store arbejde med at oversætte, og det samme skal lyde til Cheme for hans store frivillige indsats, jeg ved, at din fanklub allerede glæder sig til at se dig igen til april.

Til jer der har sendt opmuntrende mail, mens vi var af sted, tak for alle ordene, det betyder så meget.

Vi gør en forskel i Bagaciu, lad os alle sammen stå sammen og gøre en endnu større forskel, jeg ved vi kan, hvis vi hjælpes ad.

Med venlig hilsen

Laila